

Upravo smo primili pismo od naših drugova Alexandera Berkmana i Emme Goldman koji su izbjegli u Stockholm. Ovo pismo je istinito svjedočenje o strašnim progonima ruskih anarhista. Molimo sva anarhistička i sindikalistička glasila da objave sadržaj ovog pisma i nadamo se kako će nam drugovi u ovoj zemlji pomoći u povećanju prodaje ovog broja, kojeg smo inače tiskali u većim količinama nego inače.

Dragi drugovi – progoni revolucionarnih elemenata u Rusiji, nažalost, nisu prestali s promijenjenom ekonomskom i političkom politikom boljševika. Naprotiv, progoni su jači i odlučniji. Zatvori Rusije, Ukrajine i Sibira puni su muškaraca i žena – u nekim slučajevima i djece – koji se usuđuju imati drugačije stavove od vladajuće Komunističke partije. Namjerno kažemo „imaju mišljenje“. Jer u današnjoj Rusiji, nije uopće potrebno da riječju ili djelom izrazite svoje neslaganje da biste bili podložni uhićenju; samo imanje oponirajućih stavova čini vas legitimnim plijenom Čeke, te boljševičke Ochrane, koja ne zna ni za zakone ni za odgovornost.

Ali od svih revolucionarnih elemenata anarhista su ti koji sada trpe najnemilosrdniji i najsustavniji progon. Boljševici počinju s represijom protiv anarhista već 1918. kada je – u travnju te godine – komunistička vlada bez provokacije ili upozorenja napala moskovski Anarhistički klub i, koristeći strojnice i artiljeriju likvidirala cijelu organizaciju. To je bio početak lova na anarhiste, koji je u početku bio nasumičan, uglavnom neplaniran, a ponekad čak i kontradiktoran. Tako su ponekad anarhistička glasila bivala čas zabranjena, čas dozvoljena; negdje su anarhiste uhićivali, negdje puštali; ponekad bi ih strijeljali, dok bi im na drugim mjestima davali najodgovornije funkcije. Ova kaotična situacija riješena je na Desetom kongresu Komunističke partije, u travnju 1921. na kojoj je Lenjin objavio otvoren i nemilosrdan rat ne samo protiv anarhista, već i protiv „svih sitnoburžujskih anarhističkih i anarhosindikalističkih tendencija“

gdjegod ih se nađe. Tako je zapravo započelo sistematično, organizirano i nemilosrdno istrebljenje anarhista u boljševičkoj Rusiji. Na isti dan Lenjinovog govora uhićeni su mnogi naši drugovi anarhisti, anarhosindikalisti i njihove pristaše u Moskvi i Petrogradu, a dan nakon toga dogodila su se uhićenja diljem zemlje. Otada se progon nastavlja sve nasilnije, te je postalo očigledno da što veće kompromise komunistički režim radi s kapitalističkim svijetom, to je intenzivniji progon anarhizma.

Standarna politika boljševičke vlade da maskira svoje barbarske metode je uniformna optužba anarhista za banditstvo. Praktički svi uhićeni anarhisti suočeni su s ovom optužbom, a često i oni koji su samo simpatizeri našeg pokreta. To je u svakom slučaju praktična metoda, jer pomoću nje Čeka može bilo koga tajno likvidirati, bez saslušanja, suđenja i istrage.

U Lenjinovu ratovanju s anarhističkim tendencijama koriste se najodvratnije azijske metode istrebljenja. Prošlog rujna uhićena je nekolicina naših drugova anarhista u Moskvi i 30-og istog mjeseca Izvestija je službeno objavila kako su desetorica uhićenih anarhista strijeljani „kao banditi“. Nitko od njih nije doveden pred sud ili porotu, te su im uskraćeni pravni savjeti i posjeti prijatelja i rodbine. Među likvidiranimima našlo se i dvoje najpoznatijih ruskih anarhista, čiji su idealizam i predanost stvâri za ljudski rod izdržali kušnju carskih tamnica i egzila, te progonâ i patnji po raznim drugim zemljama. Govorimo o Fanji Baron (Фаня Барон), koja je pobjegla iz zatvora u Rjazanu nekoliko mjeseci prije, i Lavu Čornom (ili Černi, Лев Чёрный, op.prev.), popularnom predavaču i piscu, koji je proveo mnoge godine u sibirskoj katorgi zbog svojih revolucionarnih aktivnosti. Boljševici nisu imali hrabrosti priznati da su ga ubili, već su ga na listi likvidiranih zaveli pod imenom „Turčaninov“, koje je – iako je to njegovo pravo ime – bilo nepoznato čak i nekim njegovim najbližim prijateljima.

Politika istrebljenja se nastavlja. Prije nekoliko tjedana uhićeno je još nekoliko anarhista u Moskvi. Ovog puta žrtve su bili Anarhisti univerzalisti (u engleskom izvorniku „Universalist Anarchist“ op.prev.), grupa koju su boljševici smatrali sebi najprijateljskijom. Među uhićenima su se našli Askarov, Šapiro, (ne naš drug iz Londona, iz „Golos Truda“) i Sticenko, članovi sekreterijata moskovske sekcije Univerzalista, poznati diljem Rusije. Naši drugovi smatrali su isprva ova tako skandalozna uhićenja djelom nekog pretjerano revnog agenta Čeke koji nije imao odobrenje za to. Ali kasnije su stigle informacije kako su naši drugovi optuženi za banditstvo, krivotvorenje, te da su mahnovisti i članovi podzemne grupe „Lav Čorni“. Što takva

optužba znači jasno je svakome upoznatome s boljševičkim metodama. Znači razstrel, strijeljanje, bez saslušanja ili upozorenja.

Izopačenost koja stoji iza svrhe ovih optužbi i uhićenja je nevjerovatna. Optužujući naše drugove Askarova, Šapira i Sticenka da su pripadnici tajne organizacije „Lav Čorni“ , pokušali su opravdati umorstva Fanje Baron i Lava Čornog i ostalih drugova likvidiranih u rujnu: te također iskoristiti istu osnovu da bi mogli likvidirati još anarhista. Sa sigurnošću i bezrezervno uvjeravam čitatelje da takva organizacija ne postoji. Naprotiv, takva tvrdnja je besramna laž, jedna od mnogih koje boljševici nekažnjeno šire o anarhistima.

Krajnje je vrijeme da radnički pokret širom svijeta postane svjestan krvavih i ubilačkih metoda koje boljševički režim koristi protiv svih koji imaju drugačije stavove. I također, imperativ je, pogotovo za anarhiste i anarhosindikaliste, da poduzmu momentalne akcije da se zaustavi ovaj azijski barbarizam i po mogućnosti izvuče iz zatočeništva drugove kojima prijeti smrt. Neki od uhićenih anarhista vjerovatno će proglasiti štrajk glađu kao jedino sredstvo borbe protiv boljševičkog pokušaja da zatru uspomenu na Lava Čornog kojeg su gnjusno usmrtili. Traže moralnu potporu svih drugova. I imaju puno pravo na to. Njihova uzvišena požrtvovnost, predanost velikom cilju, njihova nepokolebljiva čvrstoća daje im to pravo. Drugovi, prijatelji, odasvud!!! Na vama je da obranite uspomenu na Lava Čornog i u isto vrijeme spasite vrijedne živote drugova Askarova, Šapira, Sticenka i ostalih. Ne odgađajte jer bi moglo biti kasno! Zahtijevajte od boljševika te navodne dokumente o Lavu Čornom koje se pretvaraju da posjeduju, koji „uključuju Askarova i dr. u grupu bandita i krivotvoritelja 'Lav Čorni'“. Takvi dokumenti ne postoje, osim ako nisu krivotvorina. Izazovite boljševike da ih pokažu, i nek se čuje glas svakog pravog revolucionara i ljudskog bića u općem protestu protiv nastavka boljševičkog sistema gnjusnih umorstava političkih protivnika. Požurite se, jer krv naših drugova teče Rusijom.

(potpisano) ALEXANDER BERKMAN
EMMA GOLDMAN
Stockholm, 7. siječnja 1922.

[U sljedećem broju ćemo objaviti još jedno pismo Emme Goldman u vezi incidenta s bombom u Moskvi, o kojem je bilo riječi u našem broju od prošlog listopada.]

[Povijesna zabilješka: „U rujnu 1921., agenti Čeke usmrtili su anarhističkog pjesnika Lava Černog i Fanju Baron. Černi je bio aktivan u moskovskoj Crnoj gardi i član Podzemnih anarhista (u engleskom izvorniku Underground Anarchists, op.prev.) , grupe odgovorne za dizanje u zrak moskovskog sjedišta komunističke partije u Leontievljevoj ulici 1919. godine, ali on osobno nije sudjelovao u incidentu. Fanjin osobni dosje kao „ideološke“ anarhistkinje bio je čist od ikakvih veza s terorizmom.“ Paul Avrich, The Russian Anarchists, str.232-233]

Iz: Freedom(London) , siječanj 1922.

Preveo: Krunoslav Gregorec